

Els Amics de les Arts: «Si fos una muntanya russa ara estaríem baixant, quan ja gaudeixes del que ha passat»

El trio presenta completament 'El senyal que esperaves', gairebé sis mesos després del llançament inicial que va aturar la pandèmia | Parlem amb ells sobre el disc, la crisi cultural i les coses bones que n'han pogut extreure

Els Amics de les Arts | Arxiu del grup

Gairebé sis mesos d'espera han calgut per poder descobrir al complet, el primer disc de la nova etapa d'**Els Amics de les Arts**, que porta per nom *El senyal que esperaves* (Música Global / Universal Music, 2020), en total, el sisè de la seva discografia. Aquesta nova entrega s'ha anat desvestint a trompicons, ja que ha coincidit amb els mesos de pandèmia global i el grup va optar per prorrogar-ne el llançament definitiu, que ha acabat sent avui, 18 de setembre. Parlem amb ells sobre què han suposat aquests mesos d'incertesa i com encaren el futur del projecte ara que *El senyal que esperaves* ja ha sortit a la llum.

Abans que res, enhorabona! Com esteu?

Ferran Piqué: Gràcies! Estem bé, amb ganes de treure el disc, i també d'estrenar la gira. Però

també amb una mica de mala llet, per com ha anat tot, com d'abandonat ha quedat el món cultural... en fi. Però volem centrar-nos en el disc i en la presentació en directe.

Individualment, com us han anat aquests mesos?

Dani Alegret: Des que va començar la pandèmia ha estat una muntanya russa d'emocions. Al principi hi va haver la tendència a enfonsar-nos en la misèria... tot el que feia mesos que preparàvem se n'estava anant en orris, però entre els tres vam fer molta pinya i vam trobar la forma de continuar fent coses i no caure a cap pou. Si fos una muntanya russa ara estaríem a la baixada, quan ja gaudeixes del que ha passat.

Com se us va acudir la idea de fer una websèrie?

Joan Enric Barceló: Una mica va ser el tema de surfejar la incertesa, mirar-nos i dir: què fem? Hi havia diverses opcions, i la menys capitalista (o menys rendible), era fer una sèrie a YouTube. Ja sabíem que no en trauríem profit econòmic, però volíem fer el que ens vingués de gust.

A casa us ho devíeu passar bé! I a les cases alienes em sembla que també, us vau acostar al públic familiar?

D.A: Sí! No era la intenció, però al final va passar i, de fet, d'aquí va sortir algun capítol com el de "Lousiana"... I bé, a casa també ho van patir. Veure el papa fent el tonto sempre és una bona distracció!

Els tres teniu nens a casa, oi?

Tenim dos fills cadascú, sí. D'entre quatre i vuit anys, una bona aventura.

Malgrat tot, però, fer la sèrie va tenir bon resultat. Heu acabat tenint un estiu ple de concerts!

J.E: Totalment! Al final vam fer un tipus de concert més despullat, acústic i lent i, realment quan vam fer això, va començar a tornar a sonar el telèfon. Era el tipus de directes que aquells mesos es podien programar.

D.A: Tenim la certesa que cada concert és un regal. Som molt afortunats però tampoc ens cansem de dir que, que nosaltres estiguem surfejant l'onada, no vol dir que la indústria cultural estigui tocant a mort. Hem d'aixecar la veu perquè realment la cosa està molt fotuda.

A més, eren els primers concerts que fèieu sent només tres?

J.E: En realitat, ja vam fer uns quants concerts per Europa sent només tres, però sí que era la primera vegada que ideàvem una nova gira sent els tres. Ens ha anat bé que fos pausada i especial. Tornàvem a tenir l'energia dels principis...

D.A: El regust de tornar a començar, de les coses petites... Ha reaparegut i ens fa molt contents.

F.P: Ens sentíem una mica com el personatge d'"El Senyal que esperaves" que diu "no el sents? no sents com canten?"; és aquest moment de plenitud de veure que som on hem de ser. Tot i no saber gens què ens espera, la incertesa del moment.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=U8F15kSUrE4>

A l'aventura i ja veurem, oi?

D.A: A l'aventura i ja veurem! La incertesa era tal que no sabíem si posposàvem fins a l'abril, al maig, a l'agost o al setembre. Finalment ha estat gairebé a l'octubre, però és el que ha acabat tenint sentit i com ens hem sentit més còmodes.

J.E: Hem pogut donar espai als senzills. Això està bé, també és una forma de descobrir un disc. "Com et vaig dir", "No vam saber tornar" i "Semblava que fossis tu", els hem pogut escoltar d'una forma molt única i individual. Ara la gent se sap cinc cançons, però n'hi ha cinc que no les saben. Això ens ha permès començar a tocar aquestes cinc a la gira d'*Els dies més dolços* i veure com funcionaven, com responia la gent...

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=R3lz7hUG2YE>

Si us possèssiu a fer el disc ara, després de tot el que ha passat, canviàrieu moltes coses?

F.P: No hi ha una forma concreta de com afrontaríem les cançons. Sense voler-ho, el fet d'haver passat per aquesta temporada difícil ha fet que les cançons es puguin llegir de maneres diferents de com les llegíem quan les vam fer. Cada època té les seves coses!

I ara que ha arribat el moment, com plantegeu el llançament d'El senyal que esperaves?

D.A: El que volíem fer per presentar el disc era convidar la gent a una sala i fer una escolta del disc sencer, cada cançó anava il·lustrada amb un vídeo-lyric fet a mida per a la cançó. Això no es va poder fer en el seu dia ni tampoc ho podem ara fer presencialment, però finalment ho vam fer ahir al vespre, unes hores abans de la sortida del disc, de forma virtual.

La intenció és reivindicar els discos com a tal?

F.P: Crec que més que reivindicar el disc, és reivindicar el temps.

J.E: M'atreviria a dir que el 90% de la població fa molt temps que no escolta un disc sencer, de dalt a baix. Excepte la gent que es dedica això, és clar. I ens agrada la idea de dedicar-hi un espai en el temps, donar l'oportunitat d'escoltar-lo de principi a fi, com es feia abans.

Quins discos heu escoltat vosaltres, durant aquests mesos?

J.E: Jo he escoltat molt un que m'encanta que es diu *The tree of forgiveness* (Oh Boy Records, 2018), és de **John Prine**, un cantautor americà clàssic que va morir per la covid-19. Me'l va recomanar un amic durant la pandèmia i m'ha acompanyat força. Especialment té una cançó boníssima que es diu "When I get to heaven".

D.A: A mi, un dels discos que m'han fet molta companyia, a part dels de la **Dàmaris Gelabert**, **El Pot Petit** o **Xiula** [RIU], és l'últim de la **Maria Snader**, una compositora a mig camí entre la música clàssica i el jazz. I també he escoltat molt **Morricone**, perquè es va morir i em va agafar una pena immensa dins.

F.P: Jo he escoltat molt **The tallest man on Earth**. És un cantautor per escoltar amb tranquil·litat i que m'ha portat molta calma.